

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Tant va el C. N. T.
a la font, que a la
F. A. I. es trenca

Any I - Núm. 12

Barcelona, 8 de setembre de 1951

Preu: 20 cèntims

EL SOMNI D'«EL BE NEGRE»

La F. A. I. ha guanyat la revolució

Durruti, president de la Generalitat. — Bilbao, alcalde

Un dia d'aquests, estant assegut enfront d'unes quartilles blanques, no pas per ganes d'escriure, com podeu creure fàcilment, sinó per la santa obligació del treball, o per ventura per mirar de complaure els lectors d'EL BE NEGRE, a l'hora de la mitja nit, que surten les bruiques, estant a la biblioteca de l'Ateneu, la qual és testimoni de les nostres cogitacions, ens vingué un gran desig de dormir, i alçant-nos en peus, passejàrem una mica per la balconada; però, vençuts de tanta son, tornàrem a seure, posàrem el cap damunt les quartilles i així ens adormírem de cop, no pas en la forma acostumada, sinó en aquella amb què els malalts solen dormir.

Estant així, se'ns va aparèixer aquell saló de la Generalitat on hi ha l'escalfapanxes que havia suportat l'escut heràldic de Milà i Camps, i per allí transitava un subjecte amb aire molt capficat; a nosaltres, el cor ens va fer un bot; un altre individu se li havia acostat, i s'havien adreçat la paraula l'un a l'altre:

—Ola, Durruti!
—Com va, Bilbao?
—Pues, mira, el Ayuntamiento...

I van seguir parlant en veu baixa.

Tot seguit ho vam entendre tot: la F. A. I. havia guanyat la vaga revolucionària; un calendari marcava el 4 de setembre...

Vam sortir ràpidament, en mig d'una gran multitud. Entre la gentada hi havia uns periodistes coneguts.

—Què passa?—vam interrogar àvidament.

—Res; aquests de l'Esquerra que ens volen declarar la vaga general demà mateix: això és trencar el pacte!

L'estupor ens impedi de pronunciar cap paraula: el nostre interlocutor seguia dient:

—Quina manera de sabotejar la Revolució! En Durruti ja els acabaria de pressa, ja; però en Bilbao, l'alcalde, és un sentimental, i està enderriat que hi ha dues menes d'esquerrans: els moderats i els de la F. A. M. (Federació Autonomista Meditèrrània). Però tot això són romansos: entre els uns i els altres ens estan esguerrant la troca.

Aleshores va passar un anarquistes que anava molt carregat de diversos objectes: el nostre informador va cuitar a dir-nos:

—Es en Gimeno, aquí on el veieu, amb tants de càrrecs com duu al coll, va tot ajupit: és tinent d'alcalde, comissari d'instrucció, conservador del Museu d'objectes anarquistes, descarregador del port, soldat de cavall, urbà, llevadora i dida, i molts d'altres càrrecs que sento no recordar; en té tants, de càrrecs, que només té temps de sentir-se carregat i oprimir per la càrrega de càrrecs: més que un polític sembla un camaleó.

En Gimeno va dir-nos:

—Piano, piano, si va lluny: la cuestión es no excederse: si mañana los de la Izquierda se declaran en huelga, todo está prevenido, porque no les faltan municiones; hay que saber encauzar los problemas.

I va allunyar-se, tot ensorrat de pit per la carretada de càrrecs que duia a l'esquena.

L'ex-regidor senyor Vachier un dia o altre havia d'esser-ne, d'ex-regidor! s'anunciava en aquell moment al president Durruti.

—Es un dels més terribles—van dir al costat nostre—; un dels caps del moviment revolucionari; i un cap que durà molta cua, pel seu mal cap.

A l'últim, un secretari va repartir aquesta nota:

«La F. A. I. s'interessa sobretot a fer constar que la vaga general anunciada per l'Esquerra no tindrà cap caràcter revolucionari; es tracta únicament d'una broma de bon gust, admesa entre gent ben educada. Aprofitem aquesta avinentesa per a posar-nos a la disposició dels futurs i ja tan distingits vaguistes no-revolucionaris. Només se'ls prega que tinguin to i tirin al dret.»

Els periodistes es retiraren; el meu amic va fer-me:

—Podríem anar al Gambrinus a beure'ns les dues últimes ceresses que hi resten: demà no fóra temps.

En aquest punt, una mena de bramul com d'una mar en tràngol, va sentir-se; tot s'anava entenebrint i... ens despertàrem amb mal de cap i una cama en rampada. Tot no havia passat d'un somni; perquè, en la realitat, si la F. A. I. mai fos victoriosa, no creiem que es manifestés tan benèvola.

—Que ha de durar gaire, això d'anar amb els braços oberts?

Permanentment reunits en sessió permanent, l'Alcalde i els regidors acaben de trobar que s'ha solucionat la vaga

L'anunci que s'havia declarat finalment la vaga general que de tants dies venia preparant-se, caigué a casa el doctor Aiguadé com una bomba de les de forma de pinya, encara que en realitat fou en forma d'un guàrdia urbà que ho havia sentit a dir a un delegat del Sindicat, un noi de dotze anys, fill de la portera de la casa del costat, mentre s'entretenia tot joïós amb una pistola nova de trinxeta.

—Ja tenim la vaga aquí, havia dit l'infant del Comitè, bo i carregant l'arma.

—Ja tenim la vaga aquí, senyor alcalde—havia repetit urbanament l'urbà en entrar al menjador de la nostra primera autoritat.

—Vaga? Quina vaga?—va preguntar el doctor amb una mirada d'intel·ligència que denotava clarament l'anormalitat de les circumstàncies.

—Vaga general, senyor alcalde!

—Vaga general! ¿Què fa, doncs, aquest Azaña, que no empresona els generals? Això no depèn de mi—continuà l'alcalde—; això és del ram d'en Franco, en Sediles i en Jiménez-Alegre, tot rentant-se les mans—. Vés a dir-ho a ells. Però no—s'interrumpé a ell mateix; no diguis res; ho vull solucionar jo mateix.

I desmentint-se tot seguit altre cop les mans, es posà la seva millor expressió d'optimisme, agafà la vara amb totes dues mans i féu cap a l'Ajuntament.

L'activitat que es desencadenà a la Casa de la Ciutat, tan bon punt hi arribà l'alcalde, fou tal, que a no ésser per les parets s'hauria escampat per tota la ciutat, acabant ipso facto amb el conflicte. Al soroll hi acudiren, per veure el que passava, els regidors ciutadans Alomar, Ventalló, Llopert, Amat, Pellicena, Segarra, Samblancat, Jové, Giralt i Escofet.

—Es tracta de què no ens agafin desprevinguts—digué amb autoritat la primera autoritat de la ciutat. I tot seguit administrà als administradors de la ciu-

tat una forta dosi d'urotropina. L'efecte del diurètic fou ràpid i, un cop alleugerits decidiren reunir-se en reunió permanent.

Tot seguit el doctor Aiguadé els deixà per anar a evacuar unes consultes. En realitat el que féu fou telefonar a casa seva perquè avisessin a can Pallarols que, fos com fos, li portessin el llit a l'Ajuntament. Al cap de poca estona arribava el moble que havia pogut travessar les files dels vaguistes generals gràcies a dos rètols que portava, l'un al davant que deia «Llet», l'altre al darrere, que resava «Pa i xocolata». Però en entrar a la Casa Gran hi hagué uns moments de gran confusió: el moblista havia fet acompanyar el llit d'un bidet, com si diguéssim d'una torna. Ple de santa indignació, el doctor Aiguadé hi botà de peus i el trençà, declarant que ell mai no toleraria un semblant instrument musical, per malutsi i per monàrquic doblement execrable.

Un cop, però, passat el mul·lader, el doctor Aiguadé tocà la campaneta, ordenà als quatre darrers puntals de la monarquia que li apuntessin el llit, s'hi ficà i declarà que quedava oberta la sessió permanent.

Tot seguit els regidors sortiren i anaren a cercar un vot de confiança, que lliuraren a l'alcalde. Però aquest vot no era prou ample, perquè cal remarcar que l'alcalde no s'havia ficat al llit sol; s'hi havia ficat amb la vara, que mantenia ben alta, ben dreta i ben sola. Els regidors anaren a cercar un altre vot de confiança, portaren el més ampli de tots i el doctor Aiguadé s'adormí com un angolet.

Els regidor sortiren de puntes, i com que era perillós sortir al carrer, perquè els llums s'havien apagat, començaren a vagar pels passadissos de l'edifici. Quan se'n trobaven dos, l'un deia a l'altre:

—Morir habemus.
I l'altre responia:
—Ja lo sabemus.

A les tres de la matinada l'alcalde tocà la campaneta. No era que s'hagués acabat la sessió;

“Ara més que mai — ens diu M. Henri Oger — cal convertir Barcelona en la ciutat de la Pau”

Amb aquells ulls d'àguila que, dit sigui entre nosaltres, aquí només posseeix en Pociello Forradellas, el ciutadà francès, M. Henri Oger va descobrir ja fa temps que Barcelona era un lloc únic—clima agradable, gran confort, paisatge magnífic—per a instal·lar-hi la Ciutat de la Pau.

—Que si és una ciutat pacífica?—ens deia una setmana després d'arribat—Figuri's que fa vuit dies que em passejo, vestit així, i encara ningú m'ha pegat...

I M. Oger ens invitava a contemplar la blancor exquisida del seu vestit únic de barber colonial, les seves espardenyes indonèsies i el seu barret de palla d'esperantista vegetaria.

—Dones, tal com em veu—continuà—vull fer de Barcelona la Ciutat de la Pau, la Ciutat de tots.

—Ah, caram!

—Sí. Per fer de Barcelona la Ciutat de Tots, cal que abans em donguin, a mi tot sol, els hotels de la Plaça d'Espanya i els palaus de l'Exposició.

—No li foren igual els Xiraus Palaus? Els donàrem a cap preu...

M. Oger féu l'ullet, amb ulleres i tot, en un dir Jesús, i ens donà un sospitós copet d'in-

M. Henri Oger, l'àngel (externador) de la Pau, que ens ha calgut al damunt.

telligència al lloc precís on teníem la cartera.

—Ah!, que vous êtes farceurs!... Oh, la, la...

Han passat quinze dies i ara l'hem trobat novament, després de la vaga general. Portava el mateix vestit (el vestit era el mateix, però la blancor, no) el mateix barret, les mateixes espardenyes i uns altres cabells.

—Què. ¿Com ho teniu això, de la pau?—varem preguntar-li.

—Ah! millor que mai. Sóc optimista, jo. Em penso que se m'ha encomanat aquí. ¿No vau veure, aquests dies de vaga, la Plaça de Catalunya i tots els altres carrers? Quina tranquil·litat, quina calma, quina pau...

Fixi-s'hi bé: quina PAU! què me'n diu, d'això? Si teniu uns revolucionaris que són uns àngels! Ja ho ha dit el meu amic Ventalló: només va tenir una mica de to allò del carrer de Mercaders. Tot el demés aigua beneïda, que diem a França. Altrament, si m'haguessin donat els hotels de la Plaça d'Espanya, ni això no hauria passat. Com que hi tindria instal·lats tots els revolucionaris (Secció dels Proscrits)...

Però tots els regidors dormien, retuts per l'esforç sobrehumà. El doctor Aiguadé s'indignà; amb la virola de la vara tocà el timbre més proper i amb gran astorament de l'ordenança es féu portar aigua, es tragué uns molles d'arissar i reféu la permanent.

Diuen que a la tarda, al·larmada la penya del bar La Pansa, de no veure de tants dies el doctor Aiguadé, un dels més fermes puntals de la manilla, envià un delegat a la comandància de la guàrdia urbana per a veure si hi havia algun partit que en parlés. Fou aleshores que, amb la natural alegria, l'alcalde s'enterà de la solució de la vaga per la qual amb tanta d'abnegació havia treballat.

Volien matar en Ferrer

En Ferrer és el redactor de La Vanguardia que fa l'informació de la Generalitat. Dis-sabte, quan es disposava a entrar-hi va trobar uns seus companys periodistes que l'esperaven.

—No pugis pas a dalt—van dir-li—. Els escamots estan molt escamats amb el vostre article d'avui i et volen fer un cap nou.

En Ferrer, naturalment, obté per l'actitud prudentíssima de guillar cames ajuden-me.

Gràcies a això, no ha mort un altre Ferrer, i no a mans de les panteres de la reacció, precisament.

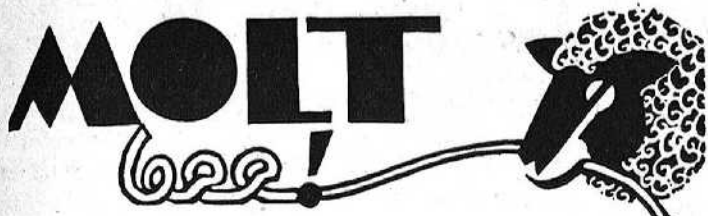
—¿Tants anys de callar i ara surts amb aquests brams?

—Es que em fa por que m'apliquin la llei de fugues de capitals.

AL SINDICAT

—Que no plegues?
—No, encara haig de decretar catorze vagues, redactar sis manifestos i proclamar divuit revolucions.
—Com et deixes explotar! A veïem quin dia us declararen en vaga, els empleats del Sindicat Únic.

El senyor Bonavia, menys conegut pel tendre pseudònim de Jordi Canigó, és aficionadíssim a portar, reportar, transmetre i retransmetre totes les xerrameques i xafarderies d'escenari. El seu camp d'operacions predilecte és l'escenari de Romea, on sol passar-li aquelles vint-i-cinc hores diàries.

L'altre dia, doncs, el senyor Canigó va trobar la senyora Maria Lluïsa Rodríguez, la qual, com se sap, forma companyia pròpia al Poliorama.

—Suposo—va dir-li afectuosament en Bonavia—que em deixarà venir per l'escenari...

—No faltava més!—féu la Rodríguez—. Prefereixo que els de Romea tinguin les xafarderies del Poliorama, fresques, de primera mà. Amb les xafarderies de circumvallació sempre s'hi surt perdent...

En Canigó va marxar una mica ofès.

—Jo que l'he feta actriu, a aquesta dona!—murmurava, Rambla avall.

Els del Foment del Teatre Català, que persisteixen a fer temporada al Goya, es proposen estrenar, principalment, obres d'autors inèdits.

Si, en justa correspondència, els autors inèdits de Catalunya — que són 12.441 — es deixen caure, només que una vegada, a la guixeta del Goya, la temporada està salvada.

Els del F. del T. C. tenien, entre altres iniciatives dignes de la majoria consistorial, la de trencar la tradició de pagar la nomina dels actors cada dilluns.

—Res d'això—proposà un dels dirigents—. Els obrim un compte corrent en un Banc, i que vagin a cobrar quan vulguin.

Malauradament, s'ha hagut de desistir del generós projecte, perquè els bancs s'han queixat que ja a hores d'ara havien rebut nombroses visites de co-

mediants que proposaven fantàstiques especulacions a base del futur compte corrent.

En Santpere vol trobar, sigui com sigui, el procediment de revifar el seu teatre, encara que sigui fent-hi alguna cosa que no tingui res a veure amb el teatre.

No cal, però, que s'escarrassi. Fa molts anys que a l'Espanyol posen en pràctica aquest sistema, i no els ha donat pas un gran resultat.

No seria estrany, doncs, que a darrera hora descobríssim que la millor manera de refer el teatre és fer teatre, simplement.

El senyor Bernat i Duran, després de copiar concienzosa-ment de l'Enciclopèdia Espasa uns documentats articles sobre teatre grec, indi, japonès i persa, se'ns entredreix com una tonta amb el teatre rechnerial valencià.

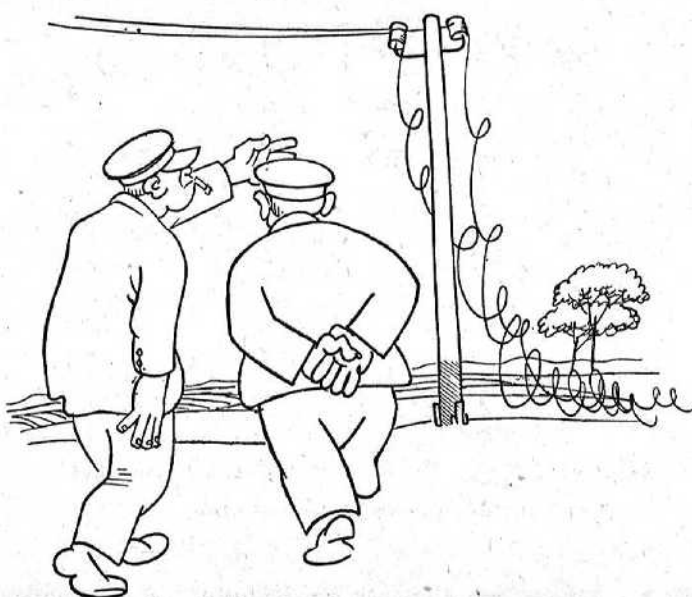
—Quina llàstima—deia, passejant amb uns companys—, que no tornin a fer allò tan bonic de: «Pari vostè la burra, amic!»

I en dir això, influenciat per un obscur reflexe, el crític del Ciero s'aturava un moment amb els amics, per a donar més força a la frase.

Ens diuen de Sant Hilari: La nota sensacional de la temporada estiuenca ha estat la revelació del distingit jove Xavier Picanyol com actor de grans possibilitats. La seva interpretació en *L'agència d'informes comercials*, representada per la companyia colonial, fou tan brillant, que el propi senyor Canals s'hi va entusiasmar i es proposa canalitzar-lo per la pròxima temporada del Nove-tats.

—Ets l'home que em convé—va dir-li—. Fins i tot, no et saps el paper, requisit indispensable per a entrar a la meua companyia.

EL SABOTATGE

—Què, us la paguen bé, aquesta feina?
—Home, no ens podem queixar. De moment cobrem la mateixa quota que la Companyia.

Ai Balansó, balansé!

El senyor Josep Maria Capdevila i Balansó, si dirigeix, dirigia: feia i fa de director.

Ses campanyes a diari mostra són del seu gran art. Una en feia pro salari, pro salari familiar.

Les raons eren ben clares, l'argument definitiu: recollava en els Sants Pares ja difunts, i en el que és viu.

Serà debades que pensis paraules més contundents que les dels Pius, Innocencis, Benets, Lleons i Climents.

La redacció s'estremia, —la redacció d'El Matí— veient apropar-se el dia que s'acabés de patí.

Tota la fam continguda es tornava agraïment.
—Capdevila, se us saluda!
—Hola! Com va... esteu content?

Tot se n'anava en rialles; triplicarien el sou!
Menjar calent i tovalles!
Lleó tretze, Pius nou!

I àdhuc en mig del deliri —ai, ara ja es pot comptar— es va encendre més d'un ciri davant de més d'un altar.

Però, vénen les reformes i tothom va quedar fred: «Articles de fons, amb normes, vuit pessetes; sense, set».

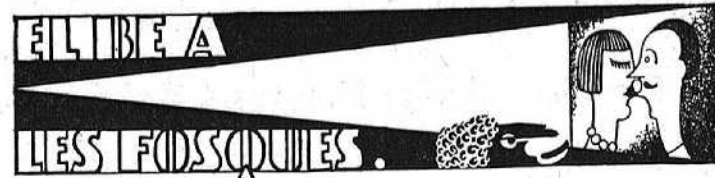
«Notés breus, dos rals; teatre el passis paga; el restant a tres pessetes o a quatre, segons el dia i el sant».

Ah, quanta malaventura, quin sotrac, quin desengany!
El gerent, que és un tal Cura, —i a ningú no farà estrany—

encara hi feia barrila des de l'Administració; el gerent i en Capdevila, de Vila i de Balansó.

El ministre de la Governació resisteix l'assalt del Síndic Únic d'Aristòcrates, exportador d'objectes de valor a l'estranger.

Dissolució d'unes ordes reli-

gioses en quatre hores: ens comuniquen de Hollywood aquesta sensacional notícia: Amb motiu de la filmació de l'últim «talkie» de Jeanette MacDonald, que s'anomena *L'abadessa de Jouarre*, argument tret de la cèlebre novella de Renan, va ésser necessari mobilitzar vuit-cents comparses d'ambdós sexes i convertir-los en ordes religioses de frares i monges. Acabada la filmació, en menys de quatre hores, aquestes ordes eren dissoltes i els frares i les monges retornaven a impressionar una pel·lícula de Buster Keaton, vestits de mallot les monges i de «slip» els frares. Ja veieu amb quina facilitat hom resol el problema clerical a Cinelàndia.

Ens eridà poderosament l'atenció la darrera pel·lícula que veiérem ahir al Coliseum... (ai! té raó, que està tancat aquest dies: el que té escriure amb presses: ara copiàvem un retall de *La Nau* de fa tres mesos).

Charlot, el popular Charlot, ha passat uns dies entre nosaltres. (Aquesta notícia no és cap fantasia: la retallam d'un diari de Cannes.)

Per estalviar-se les despeses considerables que originen les màquines de fer ploure, la casa Paramount ha decidit llogar el famós meteor aqüàtic Adrià Gual. Amb els diners que deixarien de gastar-se, n'hi hauria per

a trobar un càrrec per a don Pere B. Tarragó.

Sembla que la «Cinaes» no ha pogut arribar a un acord amb la Metro Goldwyn. Afegeixen també que la «Cinaes» pensa dedicar-se aquest hivern a donar sessions de llanterna màgica. Amb això i una mica de la «Fox» podran fer el seu fet.

Mentre tot plegat no resulti un castell de «Fox»... artificials.

Cada any, per aquests temps, els millors cines tanquen i anuncien «Grandes reformas y mejoras en el local», i, desgraciadament, l'any següent han de tornar a fer les «Grandes reformas y mejoras».

A veïem si ho acaben de fer bé d'una vegada!

Retallam de la pàgina cinematogràfica de *La Nación*:

«Una figura simpática y juvenil que viene precedida de un gran renombre. Este es Claudio de la Torre, nieto del célebre historiador Millares Torres, sobrino de los hermanos Millares, tan citados por don Miguel de Unamuno; hermano de la distinguida poetisa Josefina de la Torre, primo del popular pintor Néstor de la Torre y pariente de los Pérez Galdós.»

Només hi manquen els Xiraus Palau.

«El Be a les fosques» ni ho veu tot, ni ho sap tot, ni és imparcial.

¿Quines han d'ésser les reformes inajornables?

Responen a la nostra enquesta catorze prohoms, disposats a donar llur vida, per tal de salvar la hisenda municipal.

Primum est vivere: Viure és consumir; consumir presuposa haver adquirit; facultat d'adquisició vol dir capacitat de fer despeses; sols pot fer despeses aquell que té un patrimoni. No és, doncs, exposat afirmar: *Primum est patrimonium*. La hisenda abans que tot!

Amb aquestes paraules a tall d'encerrament, el nostre estimat cap visible, senyor Pocicello Forradellas ens ha enviat a caçar l'assenyada opinió de catorze dels nostres més destacats davanters, sobre les finances municipals.

Es tracta de donar el cap, i més que mai ara, que el senyor J. M. Tallada ens ha retirat la seva col·laboració. Ara cal demostrar davant el món, que sense ell i sense Pich i Pon també sabem fer llum sobre els afers tenebrosos.

Consultem la llista que el nostre cap ens ha lliurat, i constatem que ens cal intervenir els senyors que ostentin aquests càrrecs:

1. Conseller d'Hisenda de la Generalitat.
2. Tinent d'alcalde.
3. President de proveïments.
4. President de la Comissió d'Hisenda de la Junta Mixta d'Urbanització.
5. Del Consell Executiu del Transversal.
6. Vice-president de la Comissió d'Hisenda.
7. De la Comissió Permanent de Pares i Palaus de Montjuïc.
8. Del consorci del Port Franc.
9. De la Comissió Mixta de Tresoreria i Reforma.
10. De la Junta de Ciències Naturals.
11. De la Junta de Museus.
12. Cap decisiu del Mercat de Sant Antoni.
13. Cap decisiu del Mercat dels Encants.
14. President d'Escorxadors.

I res més.

Ens roda el cap i dubtem si el mateix Francesc Madrid fóra capaç de fer catorze intervius en un matí. Anàvem a fer números. Casualment hem extret de la butxaca una tarja en la qual llegim:

CASIMIR GIRALT

i immediatament, sota el nom, els títols: Conseller d'Hisenda, Tinent d'alcalde, President de Proveïments, etc., etc., fins a comptar catorze. Salvats! I després els tous de la Lliga blasmaran l'acumulació de càr-

recs! El senyor Giralt és el nostre pare i a casa d'ell s'ha dit.

—Per començar. Jutjo imprescindible el nomenament d'un agent executiu més, càrrec per al qual es necessiten uns coneixements especialíssims. Jo podria sacrificar-me, i en quinze dies preparar un parent meu...

—Cal ésser optimista. Si bé és cert que el «Nanot» de l'Eden Concert, propietari de Miramar, no ha pagat mai el lloguer d'aquest darrer, també ho és que tampoc no l'hem ajudat. L'Ajuntament podria convidar-hi a sopar els regidors un dia per setmana i...

—Això sense comptar que esperem negocis fabulosos del «Pueblo Español»...

—Sobre el tipus del darrer?

—No, molt més! El municipi, aquesta vegada sols en va treure 33'70 ptes. Però amb l'ajut d'en Galindo esperem arribar al centenar. Això sense comptar que tinc pensat un nou cap de buró, el correligionari Palma, que és una verdadera joia.

—Què em dieu dels rumors que el Lerroux té pensat un article de la Constitució que dirà poc més poc menys: *Todos los ciudadanos españoles mayores de veintin años tienen derecho a matar a un cura?*

—Absolutament falsos. Això era abans; però ara governem. Potser es tracta d'una notícia retardada. No ho heu llegit pas a *La Nau*?

—I del Banc de la Girallitat, què me'n dieu?

—Malament, company. Sembla que l'Esquerra ha presentat un altre avantprojecte (no ho digueu a ningú: dolentíssim!) i ja ningú no fa cas del meu.

Moltes més coses ens digué encara l'insigne home públic, que el repòrter no creu necessari consignar, ja que jutja suficient per a orientar l'opinió, el que més amunt queda dit. Però ja lliurats de ple a les finances, ens hem adreçat a casa del senyor Bausili.

D'aquest intervius en fem gràcia al lector, i el guardem per a una revista especialitzada.

Francament, a les caixes dels tallers d'El Be Negre no hi ha prou zeros per a compondre tots els milions de què ens ha parlat el senyor Bausili.

Els plans del Sr. Rovira i els del Sr. Virgili

Durant la curta, però profitosa separació—de la qual ja donàrem compte en temps oportú—els senyors Rovira i Virgili tingueren lleure per meditar a pleret sense que cap dels dos eixordés l'altre amb les contínues demandes de pagament de sous endarrerits. Quan es tornaren a unir—re-unió de la qual també donàrem compte en temps oportú—decidiren anar-se'n junts a passar unes llargues vacances per comunicar-se en la solitud i a cau d'orella el resultat de llurs respectives meditaciones.

Hi hagué un moment, però, que estigueren a punt de trencar-se novament les relacions pels retrets que el senyor Virgili féu al senyor Rovira per la seva subreptícia unió amb el senyor Ribera. La cosa, amb tot, no passà a majors perquè el senyor Rovira tirà molt oportunament en cara al senyor Virgili la seva complaença a deixar-se traduir per un capellà.

Passat el tràngol, com era d'esperar es parlà de *La Nau* i estaven fent números (sense la rotativa, perquè se l'havien deixada a Barcelona sota l'ull expert d'en Vilà junior, redactor de *L'Opinió*) quan notaren que no s'hi veien. Aleshores s'adonaren que aquest any no s'havia decretat l'hora d'estiu i que a cap hora ja era fosc.

—Encén l'electricitat—digué el senyor Rovira.

—Què?—preguntà el senyor Virgili.

—Que encenguis l'electricitat!!!

—Ah!—contestà el senyor Virgili.

I s'acostà més als papers, aguantant-se les ulleres per veure-hi millor.

El senyor Rovira, veient que no en treuria l'aigua clara s'alçà i l'encengué ell.

—Això volies dir? Perquè no ho deies!—exclamà aleshores el senyor Virgili.

—Què dius?—preguntà el senyor Rovira.

—Que perquè no ho deies!

—Ja ho deia!

Els dos grans polemistes argumentaren llarga estona fins

que s'adonaren que el comptador de l'electricitat corria. Aleshores tingueren una gran idea.

—Saps per què no ens surten els nombres?

—Què dius?

—Perquè gastem massa electricitat!! A *La Nau*, gastem massa electricitat!!!

—Ah!

—Si la féssim sortir al migdia no en gastariem gens!!

—Què dius?

—Ni mica!

I dit i fet. Decidiren fer sortir *La Nau* al migdia i, almenys en el moment que escrivim aquestes ratlles, *La Nau* surt al migdia. Però aviat s'adonaren de dues coses: l'una, que encara que fos al migdia la rotativa necessitava electricitat. La posaren en un lloc més clar, però fou inútil. L'altra fou que els senyors Rovira i Virgili, com que són curts de vista s'havien d'acostar molt al paper quan escrivien i es feien ombra ells mateixos. Aleshores, naturalment, havien d'encendre el llum.

I és per això que deïem que, per ara, encara sortia *La Nau* al migdia.

Es possible, però, que des d'ara hi surti fins a la mort perquè els senyors Rovira i Virgili han trobat un argument de pes i és que els diaris de la nit costen més de deu cèntims per la llum que gasten els lectors en llegir-los, mentre que *La Nau* costaria deu cèntims justos com qualsevol diari del matí. I és per això que ara el senyor Virgili tracta de convèncer al senyor Rovira de fer sortir, tant per tant, *La Nau* al matí.

Barcelona està pistolitzada.

Qui la despistolitzarà?

El despistolitzador que la despistolitzi, bon despistolitzador serà.

ELS ÈXITS DEL «BE NEGRE»

El President del Foment del Treball Nacional ens honora amb la seva visita, la qual li és agraïda com es mereix

El senyor Lluís Bosch i Labrés, propietari — i acabat propietari — del basar «El Àguila», és una personalitat ben complexa; llegidor assidu d'«El Be Negre», fins al punt de passejar-se impacientment davant els quioscos, esperant el moment de la «nostra» sortida, és, no gens menys, president del venerable Foment del Treball Nacional; però un president a la moderna: res de majestat.

Cap passió l'avassalla, tret de la fúria poètica, fúria que li ha permès d'escriure un poema èpic en vint-i-cinc cants, en la variant del castellà que es parla d'estar per casa a Barcelona. El poema s'anomena «Los Almogàvers», i va sortir, esplèndidament editat l'any 1928; creiem que és per això, i no per altra causa, que don Lluís va ésser proclamat president del Foment del Treball Nacional, car allà on troben dificultats els més preparats tècnics, pot endevinar les complicades solucions la intuïció fresca i virginal d'un «vate».

Ultra això, té publicada molta novella; però ni ell mateix en fa cas.

Jutgeu, doncs, la nostra agradable sorpresa quan, dimarts passat, trobant-se a l'Ateneu un dels nostres Bxns més significats, va ésser advertit que aquest important i prestigiós personatge desitjava veure'l per tal de regalar una amable al·lusió que en el nostre número anterior havíem dirigit a «Los Almogàvers».

A corre-cuita vam encaminar-nos a saludar el nèt de «Los Almogàvers».

Imagíneu el desencant que vam tenir, però, en constatar —oh desagrat!— que, per un excés de modestia, el bon senyor s'havia molestat!

Amablement vam estirar-lo damunt unes butaques, per a calmar-lo; però res!, en intentar deixar-lo sortir, el senyor president del Foment del Treball Nacional encara es va treure de la butxaca un fuet de gos (influència nefasta del cine) i es pensava senyalar-nos la cara.

La cara d'«El Be» està per senyalar; perquè, per fortuna, poguérem subjectar els braços de l'energúmic poeta de cabells grisos i cor jove.

Quina llàstima! Per un esport pròcer (o que almenys s'ho pensa), quin disgust no aconseguir cruçar el rostre del vil·lano!

Arribades les coses en aquest punt, «El Be» va cridar el porter i va encarregar-lo d'acompanyar el «vate» a la porta. El diàleg no podia durar més. Només, i ens sap greu, oblidarem d'ofertir-li un raspall perquè es netegés l'esquena, un xic bruta de pols del «campo de honor».

Davant del cas, no podem fer sinó retreure al senyor Bosch aquella inspirada estrofa que es troba a la pàgina 66 dels admirables «Almogàvers»:

Parce un triste sino en los hu-
[manos
que, en alas de un efímero ren-
[cor,
si luchan entre sí pueblos cris-
[tianos,
olvidan que los hombres son
[hermanos
y se atacan con bárbaro furor!

Aprenquí, aprenquí, de la seva pròpia Musa, el poeta.

Felicitem de tot cor el Foment, perquè en moments tan crítics, ha sabut trobar un president tan optimista i feiner que encara li queda temps per a invertir-lo a evacuar petites ran-cúnies poètiques.

Però el nostre líder Pociello i Forradellas no s'ho vol prendre així; home de principis, ha tramès a don Lluís un repete es-crit, per més propietat, «a l'an-tiga usança». Fa així:

«A vos, en President del Foment del Treball Nacional, més cruel que leó famellant, scampador de tinta en vers e en prosa, senyaladament a cos-teyels dels Almogàvers, qui res no us han feyt: per quant sou desegual e aval versaire, ha-vent notícia de la vostra gran maldat stilística, per bé que és cert que serà blasmat per molts bons cavallers que a tan jussana e bajana ploma yo haja admesa per companyia de en-trar dins l'lica en camp clos a tota ultrança, com si fos de persona en llibertat posada, a to-ta ma requesta vos combatre a ús e costum del Clot e Hos-

tafrancs, e devise fer la batay-la, no a cavall, perquè el par-tit encara per tant no dona, mes a peu, ab atxa de VII palms, sens croxet ne falsa maestría, tal com és acostumat de portar en l'lica, spasa de VIII palms e mig del pom fins a la punta, punyals de dos palms e mig, e scopeta de canya o sar-batana, pregant-vos que us ho tengau per dit; e us asegure que no tendreu trebayl de scriure més poemes e noveles, e altres letges scriptures que vos sots usat girbar. Sotscri-ta de la mia mà ab lo sageyl de les mies armes emprentada, partida A. B. C., en la ciutat de Sant Gervasi, feta a VIII de Septiembre.

Ramon Pociello Forradellas

L'AGNUS DEI.

Aviat a l'església del Pi es celebrà l'anyal concurs entre beates per a elegir «Miss Pi».

El concurs és de lletgesa, naturalment.

A l'església de la Mercè l'al-tre dia, celebraren un trisagi que no s'acabava mai. Pregun-tàrem al sagristà que casual-ment passava prop nostre la causa de l'anomalia i ens va respondre:

«Es que es tracta d'un tri. Sagi Barba.»

D'aquí endavant S. I. ha dis-posat que els barrets de teula es faran amb teula d'Uralita.

Al Seminari Conciliar d'aques-ta diòcesi ha passat brillant-ment els seus exàmens de dret canònic el capità d'artilleria se-nyor Canons. Hom el destinarà al Nord.

Dilluns vinent, a la Parrò-quia de Jesús de Gràcia, comen-çarà la novena de Beethoven, amb col·laboració de l'Orfeó Gracienc.

Predicarà mossèn Bach.

San Pere Regalat ens comu-nica que, a conseqüència de la crisi mundial ja no podia ésser més regalat sinó que haurà d'ap-licar-se una lleugera tarifa que serà fixada oportunament.

Sant Antoni Astillero i Sant Antoni Orientales s'han adreçat al Pare Etern amb la pretensió de trobar lloc al calendari.

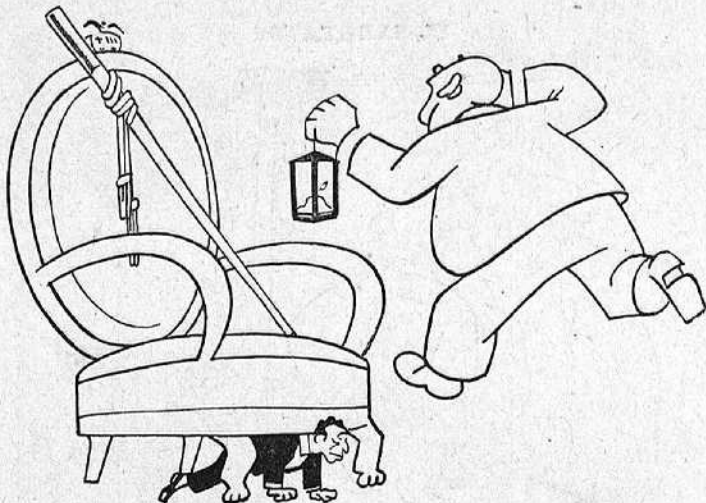
“EL BE” JA TE EQUIP DE FUTBOL

No ens estem allò que se'n diu de res. Més ben dit: els que no s'estan de res són els nostres lectors.

A Sant Pol de Mar s'ha for-mat un equip de futbol que porta el nom gloriós d'«Amics d'«El Be Negre» el qual, segons ens comunica, amb una modèstia ben d'aquesta casa, el seu capità, va d'èxit en èxit. Les seves primeres víctimes han estat el «Lloret», l'«Arenys», el «Caldetes» i un equip d'estu-diants de Sant Pol. Però la vic-tòria dels nostres amics que més ens ha emocionat—per ar-ribar en les tristes circumstàn-cies a què fem al·lusió en una altra banda d'aquest número—és l'assolida recentment, a Lla-vaneres, contra el «C. D. Àguila», al qual els Amics del «Be» guanyaren per 12 a 6. Senti-riem, però, que el nostre dis-tingit enemic senyor Lluís Bosch Labrés, l'acreditat boti-guer de l'Àguila, trobés en a-questa performance netament esportiva un nou motiu d'ofen-sa.

Els herois d'aquestes victò-ries s'anomenen: Arcés, Mar-ginet, Bou, Mas, Ferrer, Mar-tí I, Lloveres, Martí II, Pas-sols, Montaner i Marín.

Si els seus èxits continuen, ja estem veient el nostre Po-ciello Forradellas tirant kik-ofs per aquests mols de Déu. La política té aquestes coses!

—Aiguader on sou?
—Sóc a sota el silló, que no hi neva ni plou.

Preguem als amics que ens envien notes per aquesta secció que no oblidin que la brevetat i la concisió són dues virtuts que «El Be», encara que vingui de fora, no vol perdre.

MANRESA

Les telefonistes de clausura s'han decidit a treure el nas al carrer, per la festa major. Algunes, foren vistes a l'envelat. Hom remarcà, no obstant, l'aire poc festamajonaire que tenien llurs balladors.

Misteri?
Res d'això. Els balladors e-ren guardies civils vestits de paísa, que foren destinats a la benemèrita tasca de distreure a les tendres esquirols.

Trencant la tradició de sei-xanta-dos anys, enguany, per primera vegada, el ball del Ca-sino no fou de gala. Encara que la junta de l'entitat hagi volgut fer veure que la innova-ció era deguda a l'època repu-blicana, més ben informats, podem assegurar que el ball no fou de gala i per tant, el smoking no obligatori, a conseqüència d'ha-ver-se cremat recentment la bo-tiga de vestits de lloguer del se-nyor Garcia.

REUS

El senyor Siscart, una de les ànimes més tendres de la ciu-tat i «gentleman» exquisit, vol dedicar-se a la política.

Tots els partits locals se'l dis-puten aferrissadament. La seva immaculada blancor espiritual és, verament engrescadora i té, a més, pasta de líder.

Sembla que a l'últim, «La Lliga» l'hi tira especialment. Ansia, senyor Siscart!

Ha estat nomenat pinxo ofi-cial de l'Ajuntament, el regi-dor exquisidament blasfem, Borràs llarg.

En Pujol, Don Nadie, treu foc per la boca. Ell que ja es tenia el càrrec a la butxaca...

De resultes d'un «potin» sor-tit a «El Be Negre», els diaris

Foment i Les Circumstàncies s'han picat les crestes.

De sota mà, i del primer di-ri esmentat, hem rebut nom-broses felicitacions, car gràcies a nosaltres han pogut omplir d'una manera honorable, i du-rant molts dies llurs planes di-àries.

BADALONA

Un be badaloní, que no te-nim el gust de conèixer, ens ha dit que els senyors que fan de regidors en aquell Ajunta-ment, han decidit crear una Borsa del Treball amb el llo-able propòsit de donar-ne la di-recció al barber del conseqüent radical, l'opulent fabricant i persona de sentiments altruís-tes molt estimables, senyor Gi-ró.

Aquest be, tan maliciós com suspicax, creu que tot anirà com una seda, perquè la gent d'Acció Catalana tenen l'Agèn-cia Executiva, i es prepara el cap de consums pels radicals i l'Arxiu pels regionalistes. Just és, doncs, que la nombrosa mi-noria socialista, composta de dos regidors també socialistes, es conformi amb la Direcció de la Borsa del Treball, per ben-pagada que sigui.

Felicitem el senyor Barjau.

LA BISBAL

Fa dues setmanes que no as-sisteixen a les sessions munici-pals els senyors de la minoria catòlica-anti-administrativa.

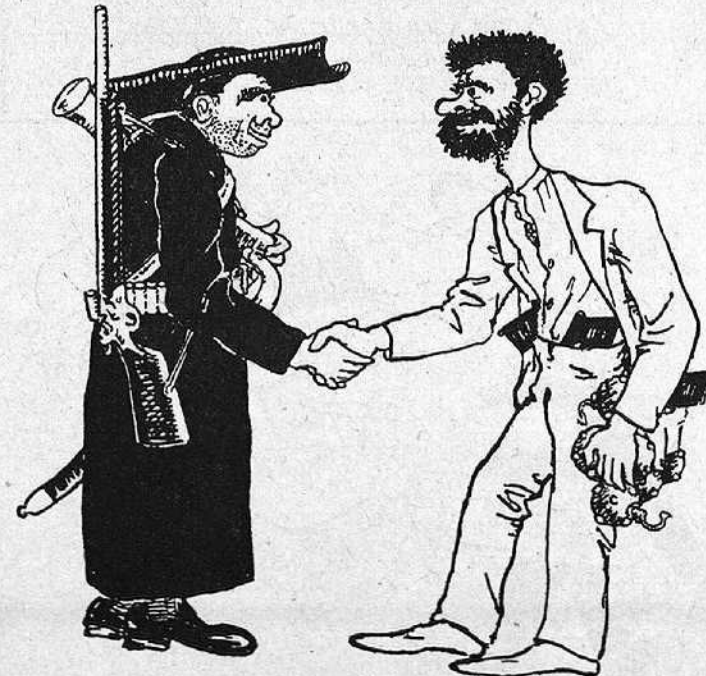
Hom diu que s'han enrolat al Tercer Estranger de les tropes del Cardenal Segura.

BORGES BLANQUES

El pocielloforradellisme co-mença a fer forat entre el nos-tre món polític. El conegut e-quilibrista Pere Mias Codina i els sis que el segueixen pen-sen inscriure's en els regles del partit del líder d'«El Be Ne-gre».

Aquests han estat els resul-tats preliminars de l'anunci que el senyor Pociello Forradellas es proposa fer una activa cam-panya per les terres de Lleida. L'emoció va a doç.

EL DIALEG DELS AMICS

La Santa Aliança.

Una revolució en els for-mats dels diaris

Per què «El Diluvio» ha canviat el seu. Altres canvis en perspectiva.

Cohibit per l'opressió monàr-quica que de tant de temps pe-sava exclusivament damunt les seves pàgines, «El Diluvio» sen-tia vehements desigs de des-bordar-se. Feia temps, com tothom sap, que aquest valent diari mostrava una virulència no gens normal, i eren inútils les observacions, les amonesta-cions i les recomanacions del seu devot propietari, el piadós feligrès senyor Lasarte, perquè els redactors del seu òrgan es moderessin en llurs elucubra-cions revolucionàries. Arribà, fins i tot, a llegir els articles abans d'ésser publicats i ana-ven a les caixes amb el seu «Visto Buenos». Però quan els tornava a llegir a les pàgines del seu periòdic no els coneixia. Es per això, i no pas per altres raons, que algun redac-tor d'«El Diluvio», oïes, en sor-tí. El senyor Lasarte creia que

els redactors l'enredaven, i a cada punt es veia objecte de les penitències del seu confes-sor, sense tenir-hi cap culpa.

Extremant la vigilància, ar-rribà a assistir una nit a la con-fecció del periòdic, però sense cap resultat.

Desesperat ja, i decidit a anar a demanar consell a les apari-cions d'Esquigra, en parlà al seu confrare el senyor Pich i Pon.

—Com és—li deia—que es-sent vostè tan ex-radical, li sur-tí un diari tan bona persona, i a mi em surti sempre tan rèprobe?

—Home, home, veurà, jo, sap?, tinc en Màrius Aguilar als meus diaris!

—En Màrius! Però si en Màrius primer el vaig tenir jo i era del més virulent que corria!

—Ah, doncs, ¿no és en Mà-rius? Doncs, així, ¿què hi fa a casa?

—Calma's, calma's, que ara del que es tracta és del meu de diari, i no dels seus.

—Es veritat, lo cortés no qui-ta lo pudiente... Escolti. ¿Diu que en Màrius quan el tenia vostè era rabios? Doncs, ja ho tinc. ¿Com vol, home de Sant Josep Oriol (perquè, sap?, jo només crec en Sant Josep Oriol: jo sóc tein), com vol que els seus articles no reneuguin ni blasmejín, si els fa anar com les anxoques al barril?

—Vol dir que...

—Sí, home, faci el diari més ample, més amplio i veurà com té la màniga més estreta.

D'aquesta conversa, o d'una de semblant, n'han sortit les darreres reformes d'«El Diluvio», que en fan un diari que s'acosta més al Ciero. Es diu fins i tot si hi ha negociacions entre els senyors Peris Mencheta i Lasarte per a fusionar-los sota el títol comú d'«El Diluvio Universal».

D'altra banda, aquesta refor-ma ha fet obrir l'ull a l'em-presa de La Veu, i es parla ja de fer un altre plebiscit entre els seus lectors per a veure d'accentuar el seu to moderat adoptant un format doble de l'actual.

I quan ja anem a tancar aquest article, ens arriben no-tícies d'unes negociacions de L'Opinió amb el senyor Arru-ga per veure d'obligar-lo, a can-vi de permetre-li augmentar les tarifes de tramvies i automòbils, a vendre-li una de les ro-tatives amb què la Companyia tira el bitlletatge, per tirar-hi l'excessivament xiroi paloi man-soi diari. Perquè és el que deia amb molt bon encert, l'Otero:

—Com que no el fem perquè el lleixin...

—No et pensis—li contestava en Lluhi—que ja deu haver-hi algun cabré, dic, algun brasó, que se l'empassi!

En Pere Comes ha amenaçat el Directori de l'Esquerra amb fer la vaga de la fam si no li donen la vara de Barcelona.

S'ha prohibit que els jesuïtes prenguin part en les curses de braus (corrides de toros).

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

S'ha descobert un complot entre en Pellicena i la F. A. I. per deixar sense «Veus de Ca-talunya» la ciutat.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

El Sindicat de coristes del Liceu està també pel comunis-me llibertari. Ha declarat a l'empresari senyor Rodés que la vinent temporada pensen cantar com els passi per la gola. Quan a la vaga de braços caiguts, ja l'han feta de tota la vida.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.

En Cambó cada nit sopa a Can Culleretes.